

Ngôn ngữ Hàn Quốc (1)

Tác Giả: Nguy&#n H&#ng Qu&#c
Thứ Tư:, 12 Tháng 10 Năm 2011 05:28

Tôi cho cách cúi đầu của người Đ&#i Hàn là v&#a ph&#i. Chỉ đứng thẳng và nghiêng người một chút về phía trước

Đ&#đ n Hàn Qu&#c, tôi ph&#i bay t&# Melbourne đ&# n Sydney b&#ng h&#ng Qantas và &# phi tr&#ng Sydney, chuy&#n sang h&#ng máy bay Asiana. B&#i v&#y, tôi đ&# n c&#a chuy&#n bay Asiana khá s&#m, kho&#ng g&#n m&#t ti&#ng tr&#c gi&# lên máy bay. Tôi ng&#c nhiên th&#y c&# trăm ng&#i đ&#ng đ&#ng s&#p hàng r&#ng r&#n tr&#c c&#a. Nhìn k&#: h&#u h&#t là ng&#i Đ&#i Hàn. Trong khi đó, m&#t s&# ng&#i Tây ph&#ng, ít thôi, kho&#ng vài ba ch&#c, v&#n ng&#i l&#ng l&# trên các dây gh&#ch&#. Tôi xem l&#i đ&#ng h&#, bi&#t ch&#c ch&#n còn s&#m, b&#n ng&#i xu&#ng gh&#. Trong lúc ch&#, c&# tò mò nhìn nh&#ng ng&#i Đ&#i Hàn đ&#ng s&#p hàng. Tôi đi máy bay khá nhi&#u. Hi&#m khi th&#y hành khách s&#t s&#ng đ&#ng s&#p hàng s&#m nh&# v&#y. Th&#ng, h&#ng&#i trên gh&#; n&#u h&#t gh&# thì ng&#i b&#t đ&#i s&#n; ho&#c đ&#c sách, đ&#c báo, m&# laptop ra đ&#c ho&#c vi&#t cái gì đó, ho&#c ch&#ng&# gà ng&#g&#t. Mãi đ&#n lúc nhân viên hàng không thông báo gi&# lên máy bay, m&#i ng&#i m&#i r&#c r&#ch đ&#ng đ&#y, s&#p hàng, r&#i t&#ng ng&#i đi qua c&#a. Không ai nôn nóng hay chen l&#n vào máy bay s&#m. Cũng ch&#ng đ&# làm gì c&#. Gh&#ng&#i đã đ&#c s&#p x&#p s&#n. Không ai giành c&#a ai đ&#c. N&#u có giành, ng&#i ta ch&# giành ch&# đ&# hành lý. Nh&#ng đ&#u đó th&#ng ch&# x&#y ra đ&#i v&#i nh&#ng ng&#i mang hành lý nhi&#u. Th&#c ra, dù nhi&#u m&#y thì cũng có gi&#i h&#n theo quy đ&#nh. B&#i v&#y, cu&#i cùng, h&#u nh&# ai cũng có ch&# đ&# c&#t hành lý. Nói m&#t cách tóm t&#t: Không có lý do gì đ&# giành nhau lên máy bay s&#m c&#.

Hi&#n t&#ng s&#p hàng r&#ng r&#n r&#t s&#m tr&#c gi&# lên máy bay, tôi cũng l&#i th&#y trên chuy&#n bay t&# Seoul và &#i Úc đứng m&#t tu&#n sau đó. Tôi cũng đ&#n s&#m. Và cũng l&#i th&#y c&# m&#t hàng ng&#i s&#p hàng tr&#c c&#a vào khoang máy bay. T&#t c&# đ&#u là ng&#i Đ&#i Hàn.

&#c hai l&#n, tôi đ&#u ng&#i nhìn và c&# lý gi&#i t&#i sao h&# l&#i nôn nóng nh&# v&#y. Mà, th&#t ra, trên nét m&#t cũng nh&# trong dáng đ&#u c&#a h&# không h&# l&# ra v&# gì nôn nóng c&#. T&#t c&# đ&#u đ&#ng yên, l&#ng l&#, nh&#n nh&#c và r&#t có k&# lu&#t. H&# không chen l&#n. Cũng không chuy&#n trò hay c&#i nói &#n ào. H&# ch&# đ&#ng trong hàng; cái hàng càng lúc càng đ&#ng đ&#c và ngo&#n ngo&#o. Trong khi các hành khách Tây ph&#ng thì v&#n ng&#i trên gh&# ung dung đ&#c sách báo ho&#c lim dim ng&#.

Tôi có cảm thấy ngạc nhiên hàng quá sớm như vậy cho thấy một chút về tinh thần cạnh tranh của người Đ&#i Hàn. Họ muốn lên máy bay sớm. Sớm để làm gì? Không cần biết. Chắc biết là nên lên sớm. Vậy thôi. Tâm lý này cũng thấy ngạc nhiên một số nước châu Á khác. Như trong khi một số người châu Á khác, để cạnh tranh, trong những trường hợp như thế, người ta thường chen lấn. Ở đây, với người Đ&#i Hàn, lại không. Họ sớm hàng rồi trở về. Và vì trở về nên thoát ra với những nh&#n nh&#c và chuyện đáng.

Ba nét trong tính cách: cạnh tranh, nh&#n nh&#c và kỷ luật đó, tôi cũng thấy rõ trong suốt một tuần ở Seoul. Nói chung, ở Đ&#i Hàn, thể chính phủ để người đi học, để người nung nấu rồi nh&#u tham vọng. Chính phủ thì muốn Hàn Quốc biến thành rừng, thành hồ, phát triển và giàu có hơn hơn các nước khác. Giữ đi học thì âm thầm nuôi tham vọng đóng vai trò lãnh đạo các nước đang phát triển, nằm ngoài hai trung tâm chính là châu Âu và châu Mỹ. Họ có nhu cầu chinh phục thu hút và tiếp hợp các tinh hoa từ châu Á, châu Phi và châu Mỹ Latin. Họ thường xuyên mời giới trí thức cũng như giới văn nghệ sĩ từ các khu vực ở Hàn Quốc giao lưu; trong đó có cả giới cầm bút Việt Nam (như Hồ Anh Thái, Lê Minh Khuê, Nguyễn Ngọc T&#c, v.v...). Một số học giả đang viết những thành lập một tạp chí nghiên cứu về văn hóa mang một cái tên rất có ý nghĩa: "Tricontinental Culture Review" (Tạp chí văn hóa Tam lục địa). "Tam" (tri-) là để gọi là hai lục địa Tây phương đang đến để gọi.

Thường, một dù nhu cầu tham vọng như vậy, trong đời sống hàng ngày, người Đ&#i Hàn, nói chung, vẫn có nét gì rất hiền lành và nh&#n nh&#c. Ở Seoul, đi trên đường phố, trên các phương tiện giao thông công cộng, trong khuôn viên đi học, vào quán ăn hay tiệm cà phê hay kể cả các nơi uống bia, hiếm khi nghe tiếng cãi nhau nói ồn ào. Trong một tuần ở Seoul, những lúc tôi nghe ồn ào nhất là ở những địa điểm du lịch, lúc có một đoàn du khách Trung Quốc đi ngang qua. Từ xa, nghe tiếng cười, tiếng nói, tiếng cãi nhau, đoán là người Trung Quốc. Đến gần: đúng phúc. Người Đ&#i Hàn, người cười, thường khá lạ.

Như sự hiền lành và nh&#n nh&#c của người Đ&#i Hàn thể hiện rõ nhất là ở cách chào. Phải nói là họ rất lịch phép. Có nhu cầu dân tộc khác cũng lịch phép. Nhưng lịch phép đến mức độ tính nghi thức như người Nhật thì tôi không thích lắm. Ngay việc cúi đầu cũng có nhu cầu kiêu và nhu cầu một tùy theo những hoàn cảnh khác nhau. Có cái gì như máy móc. Cách cúi của người Thái Lan tôi cũng không thích lắm. Nó gọi lên cảm giác tội nghiệp. Tôi cho cách cúi đầu của người Đ&#i Hàn là vừa phải. Chắc đáng ngạc nhiên và nghiêng người một chút về phía trước. Ở đâu, tôi cũng thấy họ cách chào như vậy. Ở các trung tâm thương mại, vì lý do câu khách và chiêu khách, đã đành. Ở tất cả những nơi khác, cũng đều vậy. Trong trường hợp, chào nhau, người ta cũng cúi đầu một chút. Ngoài đường, chào nhau, người ta cũng cúi đầu một chút.

Một lần, người uống cà phê, tôi bỗng quan sát một người đàn ông phát báo miễn phí cho người qua đường. Giúp ai, ông ta cũng nghiêng mình chào. Người nh&#n báo cũng nghiêng mình chào. Có một cô gái, còn khá trẻ, đi ngang qua, có vẻ hơi học, không nhìn thấy báo, nhưng cũng cúi mình chào, rồi đi thẳng. Cái việc không lấy báo, hơi học và cúi đầu chào này đều là trong tôi một nền tảng rất mạnh.

Trong buổi tiệc chia tay kết thúc hội nghị về văn học do trường Korea University khoản đãi vào tối Thứ Sáu 30 tháng 9, khi nghe một giáo sư văn học, cao niên và nghe nói là rất nổi tiếng người Đ&#i Hàn than thở về sự băng hoại về văn hóa của thế hệ trẻ, tôi có kế cho ông nghe về

Ngô i Hàn Qu c (1)

Tác Giả: Nguy n H ng Qu c

Thứ Tư, 12 Tháng 10 Năm 2011 05:28

chuy n đó cũng nh v c m nghĩ c a tôi. Ông r t ng c nhiên và thích thú. Su t bu i t i, t ti m
ăn đ n quán bia, ông c qu n quít bên tôi, h i v nh ng đi u tôi nhìn th y trong xã h i Hàn
Qu c.

Cu i cùng, lúc chia tay, ông c m tay tôi, nói: “Nghe anh nói, tôi th y vui và l c quan v đ t n c
chúng tôi h n m t chút. Ch bình th ng, nói th t, tôi bu n l m, anh . Không có gì nh ngày
x a c !”

Tôi r t hi u tâm lý c a nh ng ng i l n tu i nh th . “Không có gì nh ngày x a c !”